

BISBAT de
SANT FELIU
de LLOBREGAT

CATEDRAL
PARRÒQUIA DE
SANT LLORENÇ
1524-2024

LA CATEDRAL, SIGNE DE COMUNIÓ DIOCESANA

Carta pastoral

Celebrem enguany els 500 anys de la fundació de la parròquia de sant Llorenç a Sant Feliu de Llobregat (1524). L'actual temple parroquial, dedicat el 26 de maig de 1946, és des de fa vint anys la nostra catedral, la seu de la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. És per això que al llarg d'aquest any 2024 tindrem commemoracions d'aquest cinc-cents aniversari i una especial celebració, el diumenge 26 de maig, de la festa de la dedicació del temple en la Solemnitat de la Santíssima Trinitat.

Aquestes breus ratlles volen contribuir a viure aquesta celebració amb consciència, devoció, goig i profund agraïment.

Imatge de fons: Acta de creació de la parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat

¿Què significa per a una diòcesi la seva catedral?

Recordem primer de tot que l'Església viu “farcida” de signes. L'Església és essencialment “el Poble constituït, reunit i animat per l'Esperit”. Diem que el cor de l'Església és la comunió de germans que viu aquí a la terra l'amor de Déu, és a dir, la comunió del Déu Pare, Fill i Esperit Sant. Però aquest cor de l'Església no és tan sols una realitat amagada, sinó que és també visible: es manifesta de moltes maneres. Una d'elles és creant signes i vivint d'ells. Aquests signes són precisament realitats materials que expressen realitats espirituals: mitjançant els signes l'Església revifa la vida de l'Esperit, l'expressa, l'anuncia i la comparteix.

El primer signe (visible) de la comunió específicament diocesana és la persona del bisbe. El Decret *Christus Dominus* del Concili Vaticà II defineix la diòcesi com “la porció del Poble de Déu, encomanada al bisbe perquè la pasturi... en nom del Senyor, com a pastor propi, ordinari i immediat, exercint envers ella el ministeri d'ensenyar, de santificar i de governar”¹. Expressem d'una manera més significativa aquesta comunió diocesana, un cop a l'any, en la Missa del Crisma, prop del Dijous sant, a la catedral.

¿Per què a la catedral, si allò més important no seria el lloc, sinó l'Eucaristia i tot el que s'hi celebra?

El lloc també és important, perquè el lloc participa de la significació dels actes que s'hi realitzen. La catedral no és necessàriament el temple més adient o més maco de tots, o el que té més història.

La catedral és senzillament el temple on hi ha la “càtedra” del bisbe, des d'on ell ensenya, santifica i governa. De fet, la paraula “catedral”,

1 Concili Vaticà II. Decret *Christus Dominus*, sobre el ministeri pastoral dels bisbes, n. 11.

com la de “seu”, aplicades al temple, ve precisament de “càtedra” i de “seient”, el lloc on és el bisbe quan exerceix el seu ministeri en la litúrgia, especialment en l'Eucaristia. Originalment la càtedra, situada de cara a l'assemblea darrere l'altar major, recordava la posició del “*magister*” antic en les basíliques. De fet, durant segles s'erigien escoles catedralícies vinculades a les catedrals, com llocs on s'impartia l'ensenyament filosòfic i teològic, així com gramàtica i llatí, per a la formació del Poble de Déu.

En definitiva és la presència del bisbe, exercint el seu ministeri propi, el que dona sentit a la catedral. Quan la seu episcopal es trasllada a un altre lloc el temple perd la seva categoria de catedral.

Aquest vincle entre el ministeri del bisbe i el temple catedralici es va descobrir a l'Església a poc a poc, a mesura que es desenvolupava la litúrgia. De bisbes sempre n'hi ha hagut com a successors dels apòstols. La diòcesi, l'espai concret on exercia el seu ministeri, era allà on era el bisbe, i l'Eucaristia se celebrava en un lloc cèntric per als fidels de la contrada. No hi havia un temple “especial o més important”. Però aviat es va anar fixant l'espai físic on residia i celebrava el bisbe, com a lloc de referència simbòlica. A partir de la pau constantiniana (311), amb el permís generalitzat de bastir temples, al segle IV hi ha testimonis que designaven uns edificis singulars, que realitzaven les funcions d'una catedral. Aparegueren primer per a Itàlia, la Gàl·lia, la Hispània i el nord d'Àfrica en el segle IV, tot i que les catedrals no s'universalitzaren a l'Església catòlica occidental fins al segle XII, desenvolupant-se en segles posteriors amb l'arquitectura romànica i particularment amb l'art gòtic. A l'Església catòlica occidental la centralitat de la catedral arriba a determinar la categoria de les ciutats on són, esdevenint-ne edificis emblemàtics.

La tradició ens ha deixat altres denominacions de la catedral, com ara *ecclesia mater* i *ecclesia maior*. No parlem només de “dignitat”, sinó d'una vivència eclesial profunda que ve a fonamentar el tracte, la consideració que tot el Poble de Déu d'una Església particular ha de tenir envers la seva catedral.

En altres contextos lingüístics, la catedral es denomina amb una paraula que deriva de la llatina “domus”, casa (*dom* en alemany, *duomo* en italià), tot recordant que és veritable casa de l'Església, de la mateixa família que forma la comunió de tots els fidels. A la catedral es reuneix la família dels fills de Déu que caminen en el territori diocesà. Per altra banda, el fet que no hi hagi més que una catedral o seu a la diòcesi subratlla un dels significats més importants del ministeri episcopal: el de constituir signe visible de comunió i unitat de l'Església particular.

En conseqüència, té tot el sentit aquella expressió que fem servir sovint, en convidar tots els fidels dient-los “veniu a casa vostra”, estimeu “vostra casa”, aplegueu-vos a la mateixa taula de la Paraula i de l'Eucaristia, trobeu-vos al lloc de la comunió fraterna en l'Esperit.

Com diem, la nostra catedral es va erigir fa 20 anys al temple que aleshores era de la parròquia de sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat. Aquest temple té ja una llarga història, que avui reconeixem i celebrarem el proper dia 26 de maig. El significat i la importància d'aquest temple, pel fet de ser catedral, ha merescut l'esforç de treball i econòmic que s'ha fet i es farà, si Déu vol, en executar la seva restauració. Un esforç realitzat per un grup de fidels, però sempre fet en nom de tota la diòcesi.

Com diem, la catedral és casa de tots els fidels que formem l'Església particular de Sant Feliu de Llobregat. Tots, per tant, ens veiem compromesos en aquesta tasca de restauració del temple. Ho fem pensant en la seva “dignitat”, però molt més en el seu significat i en la bellesa que pertoca a l'art religiós i litúrgic. Volem que l'arquitectura, la decoració, i tots els elements que componen l'edifici de la catedral parlin per ells mateixos, de forma que la seva presència enmig nostre arribi a comunicar el que som, el que creiem i volem viure.

És el moment de recordar que és el mateix Poble de Déu qui fa el temple; però que també el temple, ja bastit, fa Església. Les seves

formes, la seva construcció, els seus objectes, són signe perenne, com una predicació constant, del misteri que és l'Església, com la casa, esdevinguda llar, també conforma la família que hi habita.

És per això que hem d'estimar la catedral, perquè a mesura que treballem per ella arribi a ser cada vegada més adient al seu ésser, al seu significat, veritable casa de comunió del poble que escolta la Paraula, celebra el misteri de la fe, prega i viu la comunió de l'Esperit.

Que el Senyor, que ens ha cridat i portat fins aquí, per fer de nosaltres el Poble de Déu que camina com a diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, ens permeti de créixer en fidelitat i autenticitat, tot expressant davant els ulls de tots el misteri que hem rebut i volem anunciar.

*Oh Déu
que ens concediu de celebrar l'aniversari
de la consagració d'aquest temple;
escolteu les pregàries del vostre poble,
perquè aquí es realitzi per a vós un culte digne
i per a nosaltres la plenitud de la redempció.
Per nostre Senyor Jesucrist².*

Que Déu us beneeixi.

*Sant Feliu de Llobregat, 15 de març de 2024,
cinc-cents anys de l'erecció de la parròquia de Sant Llorenç.*

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

1524, març, 15. Acta de creació de la parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat. AHPB_289_7 (003).

El 15 de març de 1524, després d'un acte de concòrdia que van firmar els rectors de Sant Joan Despí i de Sant Just Desvern amb els representants de la població de Sant Feliu de Llobregat, el bisbe Guillem Ramon Vich i Valterra (bisbe entre els anys 1519-1525) va donar el consentiment perquè la capella de Sant Llorenç es constituís en església parroquial.

Notari: Joan Modolell

Vicari general de Barcelona: Jaume Rich

Primer rector de Sant Feliu de Llobregat: Bartomeu Font

Rector de Sant Joan Despí: Bernat Lloteres

**BISBAT de
SANT FELIU
de LLOBREGAT**

**CATEDRAL
PARRÒQUIA DE
SANT LLORENÇ
1524-2024**